

Arrest

nr. 173 912 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. DE VOS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en soenniet te zijn. U werd geboren in Bagdad op (...). U woonde in de wijk al-Dora. In 2006 vroeg al-Qaeda aan uw vader, die soenniet is, om te scheiden van uw moeder, die sjiïet is. U verhuisde toen samen met uw ouders naar Syrië en bleef daar wonen tot 2013 waarna u terugkeerde naar de al-Dora wijk in Bagdad. Uw ouders kenden na hun terugkeer geen problemen meer met al-Qaeda.

Uw man werkte in Bagdad samen met A. O. (...) in de winkel Qusay al-Nayafi. Hij werkte daar als fotograaf en cameraman op feesten en bruiloften. Hij hielp daarnaast ook mensen met het opmaken van een dossier voor overheidsdiensten of sjiïtische milities. Uw man deed dit door het kopiëren en overtypen van documenten. Tijdens het begin van augustus 2015 kwam er een persoon langs in de

winkel van uw man, genaamd T. M. (...) van Asaïb Ahl-al haq (AAH). Hij vroeg aan uw man om zich bij hen te voegen en deel uit te maken van de afdeling 'oorlogsmedia' voor het fotograferen en vastleggen van hun gevechten. Uw man vroeg aan T. (...) een termijn van een week om te beslissen. T. (...) had dit op hetzelfde moment ook aan een jongen gevraagd die rechtover de winkel van uw man werkte. Nadat hem dat werd gevraagd, is de jongen niet meer teruggekeerd en de volgende dag werd zijn winkel in brand gestoken.

Op 17 augustus 2015 huwde u met uw man waarna u in een hotel overnachtte. Op 18 augustus ging u met uw man samenwonen in het huis van zijn moeder in al-Jawadeen. Op 20 augustus kwamen er mensen van AAH in de winkel naar uw man vragen, uw man was toen niet in de winkel en u was thuis. Diezelfde dag kwamen leden van AAH bij u thuis langs. Het waren meerdere personen die langskwamen bij u thuis. U was toen thuis samen met de moeder van uw man, zijn broers O. (...) en A. (...) en de vrouwen van zijn broers. Uw man was zelf niet thuis aangezien hij bij een klant was. Het huis werd beschoten. Uw buurman A. O (...) belde de broer van uw man op en zei dat jullie moesten vluchten via het dak tot bij hem. U ging dan samen met uw schoonfamilie bij uw buurman en nadien bent u samen met hen naar de oom van uw man in Ghazzaliya vertrokken. Uw man ging 's avonds ook bij zijn oom waar zijn familie hem vertelden wat er gebeurd was.

Op 22 augustus 2015 belde M. (...) uw man op om hem te vertellen dat hij twee mannen van AAH was tegengekomen die hem gezegd hadden dat ze hem zouden vermoorden. Wanneer uw man later in augustus 2015 identiteitsdocumenten ging ophalen, kwam hij opnieuw iemand tegen van AAH en verstopte hij zich voor hem omdat hij bang was. Een dag later besloot hij, samen met u, Bagdad te verlaten.

U vertrok uit Bagdad op 29 augustus 2015 en reed met de auto via Erbil op een illegale manier naar Turkije. U vertrok uit Turkije en reisde op 2 september 2015 met een rubberbootje naar Griekenland. Vanuit Griekenland zette u uw reisweg verder over land en reisde u onder meer door Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 12 september 2015 aan te komen in België. U diende uw asielaanvraag in België in op 17 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van de moeder van uw man, de identiteitskaart van uw man, het nationaliteitsbewijs van uw man, een artikel over AAH in al-Shola, foto's van uw man als cameraman, foto's van de verbrande winkel van de overbuur van uw man, foto's van de smokkelaar, bewijs van partnerschap van uw man en zijn collega, badge universiteit van uw man, de rantsoenkaart van uw man, foto's van militieleden (en telefoonnummers), de overlijdensakte van de vader van uw man en een document opgesteld aan de hand van die overlijdensakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de feiten die ook uw man A. S. H. A. (...) (O.V. (...)) inroept (CGVS p. 6, 7 & 8). In het kader van de asielaanvraag van uw man ging het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen over tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. Bijgevolg kan ook voor u tot eenzelfde beslissing besloten genomen worden.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing aangaande de asielaanvraag van uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de motivering van de beslissing van deze laatste in zijn hoofde :

"U vreest dat u bij een terugkeer naar Bagdad zal vermoord worden door de militie AAH omdat u weigerde voor hen te werken als cameraman en fotograaf.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève.

Het Commissariaat-generaal(CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw relaas onaannemelijk is. U verklaarde dat u weigerde te werken als cameraman en fotograaf voor AAH en dat u daarom bedreigd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5 Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) & CGVS, pg. 12 & 13). Het is bijzonder vreemd en onwaarschijnlijk dat een sjiiitische militie u, als soenniet zijnde, zou verplichten om voor hen te werken. Deze milities zijn er immers net om gekend daden van sektarisch geweld te plegen ten opzichte van soennieten in Irak. Daarnaast is ook uw verklaring voor uw inlijving - dat u de enige fotograaf bent in uw buurt en dat u moest bewijzen dat u niet tegen hen was - zeer merkwaardig. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat een bekende sjiiitische militie zoals AAH zou aankloppen bij een lokale, soennitische fotograaf - die enkel op feesten en bruiloften filmde - om hun oorlogsdaden te filmen. Temeer daar uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat AAH over een eigen tv-kanaal beschikt genaamd al-Ahad, zodat logischerwijze kan verwacht worden dat militieleden van het AAH hierop beroep zouden doen. Daarnaast beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat er van verplichte rekrutering van soennieten door sjiiitische milities geen sprake is (COI Focus: rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi, 5/02/2016). Het geheel van deze vaststellingen maakt

dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou het AAH u als cameraman en fotograaf hebben proberen in te lijven.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. Zo verklaarde u dat uw huis werd beschoten door vijf of zes personen. U zei letterlijk 'T. (...) en zijn groep, het waren vijf of zes personen' (CGVS, pg. 14). Uw vrouw verklaarde echter zowel tijdens het interview bij het CGVS als op het interview bij DVZ, dat het om 2 personen ging (vragenlijst echtgenote CGVS, vraag 5 & CGVS echtgenote, pg. 7). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verschaftte ze geen uitleg en zei ze enkel dat ze het 'niet wist' (CGVS, pg. 7). U verklaarde tevens dat de leden van AAH voordat ze uw huis beschoten op de deur hadden geklopt en geschreeuwd hadden dat uw familie naar buiten moest komen (CGVS, pg. 14). Uw vrouw zei echter dat enkel uw huis werd beschoten en dat er niets anders gebeurd was. Tot vier keer toe werd aan uw vrouw gevraagd of er nog iets anders gebeurd was aan het huis en of ze gewaarschuwd hadden voor de beschieting van uw huis. Hierop antwoordde uw vrouw telkens dat er niets gebeurd was (CGVS echtgenote, pg. 6 & 7). Toen uw vrouw met uw verklaringen betreffende het kloppen en schreeuwen aan de deur werd geconfronteerd, zei ze eerst dat ze het niet wist en vervolgens giste ze dat uw broer het u misschien verteld had (CGVS echtgenote, pg. 7). Ten slotte verklaarde u dat de beschieting van uw huis plaatsvond tussen 12 en 1 uur (CGVS, pg. 14). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat de beschieting in de namiddag plaatsvond. Toen uw echtgenote werd gevraagd wanneer in de namiddag, zei ze enkel dat het 'wel nog licht was', wat eerder op de late namiddag wijst en zeker niet op 12 à 1 uur 's middags (CGVS echtgenote, pg. 7). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangezien ze over de kern van uw asielrelaas gaan. Het feit dat u tijdens dit incident niet thuis was en dat uw vrouw zich op de 1ste verdieping bevond van het huis op het moment van de beschieting, is geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. U gaf immers aan dat u pas op de hoogte werd gebracht van de beschieting toen u aankwam bij uw oom (CGVS, pg. 14). Aangezien uw vrouw ook aanwezig was bij uw oom op het moment dat men u op de hoogte bracht van de beschieting (CGVS echtgenote, pg. 7), kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie hieromtrent gelijklopende verklaringen zouden afleggen, hetgeen in casu niet het geval is.

Betreffende de moord op uw vader dient te worden opgemerkt dat wanneer u gevraagd werd of dit een reden vormde voor uw vertrek, u hierop negatief antwoordde en zei 'Nee, niets mee te maken' (CGVS, pg. 5). U verklaarde dan ook dat er buiten uw problemen met AAH geen redenen waren waarom u Irak verlaten hebt (CGVS, pg. 16).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart en huwelijksakte, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, de woonstkaart van uw moeder, foto's van u als cameraman, bewijs van partnerschap (huurovereenkomst) en de badge van uw universiteit bevestigen enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Bagdad evenals die van uw vrouw die in deze beslissing niet worden betwist. Daarnaast legde u ook een overlijdensakte en overlijdensdocument van uw vader voor, het overlijden van uw vader wordt in deze beslissing ook niet betwist. U legde ook een artikel voor over AAH in de wijk al-Shola. Toen u werd gevraagd of dit over uw persoonlijk ging, antwoordde u 'nee, over het algemeen, Asaïb in onze buurt. In al-Shola' (CGVS, pg. 16)

U legde voorts foto's voor van de verbrande winkel van uw overbuur. Aan dergelijke foto's kan echter geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U legde tevens foto's voor van de smokkelaar, deze foto's hebben echter niets met de reden voor uw vertrek te maken en vormen dan ook geen bewijs voor de door u en uw familie ondergane vervolgingsfeiten. Ten slotte legde u ook foto's voor van militieleden en een aantal telefoonnummers van hen. U gaf echter aan dat een vriend van u deze foto's van het openbaar profiel van de militieleden van facebook haalde (CGVS, pg. 13). Dergelijke foto's geven enkel aan wat de identiteit van de militieleden is, maar zeggen niets over de door u ondergane vervolgingsfeiten.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele

veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven

aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, S. H. A. A. D., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 187 923. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 31 maart 2016. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken 2 en 3 als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 173 911 van 1 september 2016 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan S. H. A. A. D.. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en soenniet te zijn. U was woonachtig in de al-Jawadeen wijk te Bagdad. Uw vader die voor een bedrijf werkte dat elektriciteit maakte voor het Amerikaanse en Irakese leger, werd in december 2004 vermoord door al-Qaeda.

U werkte in Bagdad samen met A. O. (...) in de winkel Qusay al-Nayafi. U werkte daar als fotograaf en cameraman op feesten of bruiloften. U hielp daarnaast ook burgers die zich wilden inschrijven bij de overheidsdiensten of de sjiiitische milities met het opmaken van hun dossier. U deed dit door het kopiëren en overtypen van hun documenten en eventueel foto's te maken.

Tijdens het begin van augustus 2015 kwam er een persoon in uw winkel, genaamd T. M. (...) van Asaïb Ahlal haq (AAH). Hij vroeg u om zich bij hen te voegen en deel uit te maken van de afdeling 'oorlogsmedia' voor het fotograferen en vastleggen van hun gevechten. U vroeg hem een termijn van een week om te beslissen. Hij had dit op hetzelfde moment ook aan een jongen gevraagd die rechtover uw winkel werkte. Nadat hem dat werd gevraagd, is de jongen niet meer teruggekeerd en de volgende dag werd zijn winkel in brand gestoken.

Op 17 augustus 2015 huwde u met uw vrouw waarna u in een hotel overnachtte. Op 18 augustus ging u met uw vrouw samenwonen in het huis van uw moeder in al-Jawadeen. Op 20 augustus kwamen er mensen van AAH in uw winkel naar u vragen. U was toen echter niet aanwezig. Later die dag kwamen een aantal mensen van AAH bij u thuis langs. Uw moeder was thuis samen met uw broers O. (...) en A. (...), de vrouwen van uw broers en uw vrouw. U was zelf niet thuis aangezien u bij een klant was. De personen van AAH klopten op de deur en schreeuwden dat u familie naar buiten moest komen, toen uw

familie niet buitenkwam, beschoten ze het huis. Uw buurman A'. O'. (...) belde uw broer op en zei dat ze moesten vluchten via het dak tot bij hem. Uw familie ging dan bij uw buurman en nadien is uw familie naar uw oom in Ghazzaliya vertrokken. U ging 's avonds ook bij uw oom waar ze u vertelden wat er gebeurd was.

Op 22 augustus 2015 belde M. (...) u op om u te vertellen dat hij twee mannen van AAH was tegengekomen die hem gezegd hadden dat ze u zouden vermoorden. Wanneer u later in augustus 2015 uw identiteitsdocumenten ging ophalen, kwam u opnieuw iemand tegen van AAH en verstopte u zich voor hem. Een dag later besloot u Bagdad te verlaten.

U verliet Bagdad op 29 augustus 2015 en reed met de auto via Erbil op een illegale manier naar Turkije. U vertrok vanuit Turkije en reisde op 2 september 2015 met een rubberbootje naar Griekenland. Vanuit Griekenland zette u uw reisweg verder over land en reisde u onder meer door Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 12 september 2015 aan te komen in België. U diende uw asielaanvraag in België in op 17 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw nationaliteitsbewijs, de woonkaart van uw moeder, de identiteitskaart van uw vrouw, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, een artikel over AAH in al-Shola, foto's van u als cameraman, foto's van de verbrande winkel van uw overbuur, foto's van de smokkelaar, een bewijs van partnerschap met uw collega, badge universiteit, uw rantsoenkaart, foto's van militieleden (en telefoonnummers), de overlijdensakte van uw vader en een document opgesteld aan de hand van die overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Bagdad zal vermoord worden door de militie AAH omdat u weigerde voor hen te werken als cameraman en fotograaf.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielaanvraag ongelooftwaardig is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw aanvraag onaanvaardbaar is. U verklaarde dat u weigerde te werken als cameraman en fotograaf voor AAH en dat u daarom bedreigd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5 Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) & CGVS, pg. 12 & 13). Het is bijzonder vreemd en onwaarschijnlijk dat een sjiiitische militie u, als soenniet zijnde, zou verplichten om voor hen te werken. Deze milities zijn er immers net om gekend daden van sektarisch geweld te plegen ten opzichte van soennieten in Irak. Daarnaast is ook uw verklaring voor uw inlijving - dat u de enige fotograaf bent in uw buurt en dat u moest bewijzen dat u niet tegen hen was - zeer merkwaardig. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat een bekende sjiiitische militie zoals AAH zou aankloppen bij een lokale, soennitische fotograaf - die enkel op feesten en bruiloften filmde - om hun oorlogsdaden te filmen. Temeer daar uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat AAH over een eigen tv-kanaal beschikt genaamd al-Ahad, zodat logischerwijze kan verwacht worden dat militieleden van het AAH hierop beroep zouden doen. Daarnaast beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat er van verplichte rekrutering van soennieten door sjiiitische milities geen sprake is (COI Focus: rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi, 5/02/2016). Het geheel van deze vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou het AAH u als cameraman en fotograaf hebben proberen in te lijven.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt verder ondermijnd door een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. Zo verklaarde u dat uw huis werd beschoten door vijf of zes personen. U zei letterlijk 'T. (...) en zijn groep, het waren vijf of zes personen' (CGVS, pg. 14). Uw vrouw verklaarde echter zowel tijdens het interview bij het CGVS als op het interview bij DVZ, dat het om 2 personen ging (vragenlijst echtgenote CGVS, vraag 5 & CGVS echtgenote, pg. 7). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verschaftte ze geen uitleg en zei ze enkel dat ze het 'niet wist' (CGVS, pg. 7). U verklaarde tevens dat de leden van AAH voordat ze uw huis beschoten op de deur hadden geklopt en geschreeuwd hadden dat uw familie naar buiten moest komen (CGVS, pg. 14). Uw vrouw zei echter dat enkel uw huis werd beschoten en dat er niets anders gebeurd was. Tot vier keer toe werd aan uw vrouw gevraagd of er nog iets anders gebeurd was aan het huis en of ze gewaarschuwd hadden voor de beschieting van uw huis. Hierop antwoordde uw vrouw telkens dat er niets gebeurd was (CGVS echtgenote, pg. 6 & 7). Toen uw vrouw met uw verklaringen betreffende het kloppen en schreeuwen aan de deur werd geconfronteerd, zei ze eerst dat ze het niet wist en vervolgens giste ze dat uw broer het u misschien verteld had (CGVS echtgenote, pg. 7). Ten slotte verklaarde u dat de beschieting van uw huis plaatsvond tussen 12 en 1 uur (CGVS, pg. 14). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat de beschieting in de namiddag plaatsvond. Toen uw echtgenote werd gevraagd wanneer in de namiddag, zei ze enkel dat het 'wel nog licht was', wat eerder op de late namiddag wijst en zeker niet op 12 à 1 uur 's middags (CGVS echtgenote, pg. 7). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote doen verder

afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangezien ze over de kern van uw asielrelaas gaan. Het feit dat u tijdens dit incident niet thuis was en dat uw vrouw zich op de 1ste verdieping bevond van het huis op het moment van de beschieting, is geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. U gaf immers aan dat u pas op de hoogte werd gebracht van de beschieting toen u aankwam bij uw oom (CGVS, pg. 14). Aangezien uw vrouw ook aanwezig was bij uw oom op het moment dat men u op de hoogte bracht van de beschieting (CGVS echtgenote, pg. 7), kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie hieromtrent gelijklopende verklaringen zouden afleggen, hetgeen in casu niet het geval is.

Betreffende de moord op uw vader dient te worden opgemerkt dat wanneer u gevraagd werd of dit een reden vormde voor uw vertrek, u hierop negatief antwoordde en zei 'Nee, niets mee te maken' (CGVS, pg. 5). U verklaarde dan ook dat er buiten uw problemen met AAH geen redenen waren waarom u Irak verlaten hebt (CGVS, pg. 16).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart en huwelijksakte, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, de woonstkaart van uw moeder, foto's van u als cameraman, bewijs van partnerschap (huurovereenkomst) en de badge van uw universiteit bevestigen enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Bagdad evenals die van uw vrouw die in deze beslissing niet worden betwist. Daarnaast legde u ook een overlijdensakte en overlijdensdocument van uw vader voor, het overlijden van uw vader wordt in deze beslissing ook niet betwist. U legde ook een artikel voor over AAH in de wijk al-Shola. Toen u werd gevraagd of dit over uw persoonlijk ging, antwoordde u 'nee, over het algemeen, Asaib in onze buurt. In al-Shola' (CGVS, pg. 16)

U legde voorts foto's voor van de verbrande winkel van uw overbuur. Aan dergelijke foto's kan echter geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U legde tevens foto's voor van de smokkelaar, deze foto's hebben echter niets met de reden voor uw vertrek te maken en vormen dan ook geen bewijs voor de door u en uw familie ondergane vervolgingsfeiten. Ten slotte legde u ook foto's voor van militieleden en een aantal telefoonnummers van hen. U gaf echter aan dat een vriend van u deze foto's van het openbaar profiel van de militieleden van facebook haalde (CGVS, pg. 13). Dergelijke foto's geven enkel aan wat de identiteit van de militieleden is, maar zeggen niets over de door u ondergane vervolgingsfeiten.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “artikel 48/2-3 juncto artikel 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van “artikel 48/4 juncto 62” van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het asielrelaas van verzoekende partij onaannemelijk is daar het bijzonder vreemd en onwaarschijnlijk is dat een sjjiitische militie verzoekende partij, als soenniet zijnde, zou verplichten om voor hen te werken, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen in haar verzoekschrift.

Verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij wel degelijk een aannemelijke verklaring gaf voor het feit dat zij benaderd werd door AAH. Verzoekende partij was de enige fotograaf/cameraman in de regio en was bovendien ongehuwd en had geen kinderen. Hierdoor had zij dan ook een ideaal profiel voor AAH. Verder wou AAH dat verzoekende partij, als soenniet die woonde in een sjjiitische regio, aan hen zou bewijzen dat zij aan hun kant stond. Verzoekende partij bemerkt dat uit het rapport waarop verwerende partij haar motivering baseert niet opgemaakt kan worden hoe AAH zich zou gedragen tegenover soennieten in de regio/wijk waar verzoekende partij woont. Er werd door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de specifieke situatie waarin zij zich bevindt, met name het feit dat zij als soenniet in een sjjiitische wijk woont. De verwijzing door verwerende partij naar een algemeen rapport over de algemene werking van de milities kan, gelet op haar specifieke situatie, dan ook geenszins volstaan om haar asielrelaas in twijfel te trekken. Het profiel van verzoekende partij maakt het evenwel aannemelijk dat zij benaderd werd door AAH, nu zij wellicht een concreet standpunt wilden kennen van verzoekende partij omtrent haar loyaliteit ten aanzien van deze militie.

Verzoekende partij meent voorts dat verwerende partij uit het oog verliest dat verzoekende partij nooit heeft verklaard dat AAH haar wilde rekruteren, of dat zij zou moeten vechten voor hen. De motivering in de bestreden beslissing dat AAH niet aan gedwongen rekrutering zou doen, is dan ook irrelevant. Ook merkt verzoekende partij op dat uit de landeninformatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de milities de (vroegere) samenwerking met de Amerikanen afkeuren. Het kan dan ook niet ontkend worden dat verzoekende partij een bepaald profiel heeft, waardoor zij een gegronde reden heeft om te vrezen voor haar welzijn en leven. Bovendien geeft het rapport waarop verwerende partij haar motivering in verband met gedwongen rekrutering door AAH baseert aan niet exhaustief te zijn, en dat er nog andere rekruteringsmethoden bestaan. Tevens gaat het rapport over de milities in het algemeen, en niet enkel over AAH. Nochtans, stelt verzoekende partij, "het feit dat er verschillende milities bestaan, elk met hun eigen naam, toont ook aan dat elk van deze milities zijn eigen werking heeft, en zijn eigen specifieke deel van de bevolking rekruteert/aanvalt". Ook vermeldt het rapport dat jongemannen sociale druk kunnen ondervinden om zich bij AAH aan te sluiten. Het kan niet ontkend worden dat verzoekende partij dergelijke druk heeft ervaren, die zij zelf als bedreiging heeft gevoeld.

Ten slotte stelt verzoekende partij dat het onduidelijk is voor haar op welke informatie verwerende partij zich baseert om te stellen dat AAH over een eigen televisiekanaal beschikt. Hierover kon geen enkel stuk in het administratief dossier worden teruggevonden. Bovendien, zelfs indien AAH een eigen televisiekanaal zou hebben, ziet verzoekende partij niet in waarom ze haar niet zouden kunnen gebruiken om filmpjes en foto's te maken om op het televisiekanaal te vertonen.

2.2.3.2. De Raad bemerkt vooreerst betreffende de opmerking van verzoekende partij dat zij nooit verklaard heeft dat AAH haar wilde rekruteren, of dat zij zou moeten vechten voor hen, dat verzoekende partij wel verklaarde dat AAH haar verplichtte voor hen te werken en hun oorlogsdaden te filmen. Dat verzoekende partij niet zou moeten vechten tegen IS, neemt niet weg dat verzoekende partij beweert dat AAH wou dat zij zich zou aansluiten bij hen. Dergelijk relaas is evenwel niet aannemelijk in het licht van de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde "COI Focus" betreffende "Rekrutering door Popular Mobilization Units/al- Hashd al- Shaabi" van 5 februari 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1). Uit deze informatie blijkt dat nergens in de beschikbare mensenrechtenrapporten noch in de Iraakse of internationale pers enige melding gemaakt wordt van gedwongen rekrutering van soennitische moslims door al- Hashd al- Shaabi. Waar verzoekende partij opmerkt dat dit rapport aangeeft niet exhaustief te zijn, dat er nog andere rekruteringsmethoden bestaan, dat het over milities in het algemeen gaat en niet enkel over AAH en dat de verschillende milities hun eigen werking hebben, meent de Raad dat deze opmerkingen geen enkele afbreuk doen aan het gegeven dat uit deze informatie, waarin specifiek werd uitgezocht in welke mate de diverse sjiitische milities die de Popular Mobilization Units (PMU)/al- Hashd al- Shaabi uitmaken Iraakse burgers verplichten om zich bij hen aan te sluiten om deel te nemen aan de strijd tegen IS, blijkt dat nergens in de beschikbare mensenrechtenrapporten noch in de Iraakse of internationale pers enige melding gemaakt wordt van gedwongen rekrutering van soennitische moslims door al- Hashd al- Shaabi. Derhalve kan uit deze informatie tevens worden besloten dat nergens uit blijkt dat AAH, een van de sjiitische milities binnen de koepelorganisatie al- Hashd al- Shaabi, soennitische moslims gedwongen zou rekruteren. Verzoekende partij laat na andersluidende informatie aan te brengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend baseert niet correct is. Zij beperkt zich daarentegen tot het betoog dat haar situatie zeer specifiek is, gelet op haar profiel als soenniet in een sjiitische regio. Doch herhaalt de Raad dat nergens enige indicatie kon gevonden worden dat AAH aan dergelijke gedwongen rekrutering zou doen. Verzoekende partij wijst er verder nog op dat het rapport vermeldt dat jongemannen sociale druk kunnen ondervinden om zich bij AAH aan te sluiten en stelt dat het mogelijk is dat dergelijke druk op haar werd uitgeoefend die evenwel door haar beschouwd werd als een dreiging. De Raad stelt evenwel vast dat, daar waar in het rapport vermeldt wordt dat jongemannen sociale druk kunnen ondervinden om zich bij al- Hashd al- Shaabi aan te sluiten, dit betrekking heeft op sjiitische jongemannen die druk kunnen ondervinden vanwege hun familie en/of vrienden om zich bij de sjiitische milities aan te sluiten. Dit dient dan ook te worden onderscheiden van de situatie waarin verzoekende partij beweert dat zij zich bevindt, namelijk dat AAH aan haar zou hebben gevraagd zich bij hen aan te sluiten en dat zij door hen bedreigd werd toen zij hier niet op inging. De Raad bemerkt verder dat uit voormelde informatie blijkt dat er meer dan genoeg vrijwilligers zijn die zich willen aansluiten bij de sjiitische milities, waardoor er bij de sjiitische milities geen sprake is van gedwongen rekrutering en zij liever beroep doen op loyale en gemotiveerde rekruten. Het is dan ook niet geloofwaardig dat een bekende sjiitische militie zoals AAH zou aankloppen bij een lokale, soennitische fotograaf – die enkel op feesten en bruiloften filmde – om hun oorlogsdaden te filmen. Dit geldt des te meer daar AAH een eigen tv kanaal heeft, hetgeen wel degelijk wordt ondersteund door de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel

4). Er kan van worden uitgegaan dat dit tv kanaal beschikt over eigen cameramannen, waardoor dan ook logischerwijze verwacht kan worden dat militieleden van het AAH hierop beroep zouden doen. Het asielaanvraag van verzoekende partij is derhalve geenszins aannemelijk.

2.2.4.1. Betreffende de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote, stelt verzoekende partij dat haar relaas geenszins tegenstrijdig is met dat van haar echtgenote. Zo verklaarde verzoekende partij dat men in groep was gekomen, en dat er geschoten werd. Haar echtgenote stelde dan weer dat er twee mensen geschoten hadden op de woning, doch werd aan haar niet gevraagd met hoeveel men dan in het totaal was gekomen. Verder kan uit de loutere verklaring van haar echtgenote dat dit incident plaatsvond 'in de namiddag' en dat het 'wel nog licht was' niet besloten worden dat zij de gebeurtenis eerder 's avonds situeert en dat deze verklaring tegenstrijdig is met de verklaring van verzoekende partij dat het incident tussen 12 en 1 uur 's middags plaatsvond. Daarnaast benadrukt verzoekende partij nog dat zij niet aanwezig was bij dit incident. Ten slotte bemerkt verzoekende partij nog dat haar echtgenote zich tijdens het incident op de eerste verdieping bevond, waardoor het aannemelijk is dat haar echtgenote niet gehoord heeft dat de leden van AAH eerst op de deur hadden geklopt en geschreeuwd hadden dat ze naar buiten moesten komen voordat ze het huis beschoten, of enkel geroep had gehoord zonder dit te hebben verstaan. Ook moet er rekening mee gehouden worden dat zij nog maar net gehuwd waren. Uit het loutere feit dat haar echtgenote ook aanwezig was bij de oom van verzoekende partij op het moment dat men verzoekende partij op de hoogte bracht van de beschieting, kan niet zomaar worden besloten dat zij van exact dezelfde informatie op de hoogte is. Gelet op de mannencultuur in Irak, is het meer dan aannemelijk dat haar echtgenote niet in dit gesprek betrokken werd.

2.2.4.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat haar echtgenote weliswaar verklaarde dat er twee mensen geschoten hadden op de woning, doch aan haar niet gevraagd werd met hoeveel men in het totaal was gekomen, waardoor niet besloten kan worden dat de verklaring van haar vrouw tegenstrijdig is met de verklaring van verzoekende partij dat ze in groep, met vijf of zes personen, gekomen waren, een allesbehalve overtuigende post-factumverklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers werd door de echtgenote van verzoekende partij duidelijk aangegeven dat hun belagers slechts met twee waren ("Door wie werd u beschoten? Dezelfde persoon die naar mijn man toeging om hem te bedreigen. Er was nog een tweede man bij" (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst DVZ Y. S. S. A., vraag 5); "En met hoeveel waren ze uw huis aan het beschieten? Ik denk 2. Hoe komt het dan dat uw man zei dat het 5 of 6 personen waren? Weet ik niet" (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS Y. S. S. A. d.d. 21/03/2016, p. 7)). Desbetreffende tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

Voorts stelt de Raad vast dat, toen aan de echtgenote van verzoekende partij gevraagd werd wanneer dit schietincident plaatsvond, zij aangaf dat het in de namiddag gebeurde. Gevraagd of dit in de vroege of in de late namiddag was, stelde zij dat het 'volgens haar nog wel licht was' (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS Y. S. S. A. d.d. 21/03/2016, p. 7). Indien het incident inderdaad tussen 12 en 1 uur zou hebben plaatsgevonden, zoals door verzoekende partij beweerd wordt, is het geenszins aannemelijk dat haar echtgenote over deze periode van de dag zou verklaren dat het 'volgens haar nog wel licht was'. De verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote zijn dan ook wel degelijk tegenstrijdig.

Verder acht de Raad het opmerkelijk dat verzoekende partij verklaart dat de leden van AAH voordat ze het huis beschoten op de deur hadden geklopt en geschreeuwd hadden dat haar familie naar buiten moest komen, terwijl haar echtgenote stelt dat enkel het huis werd beschoten en dat er niets anders gebeurd was. Nochtans werd aan de echtgenote van verzoekende partij tot vier keer toe gevraagd of er nog iets anders gebeurd was aan het huis en of ze gewaarschuwd hadden voor de beschieting van het huis, waarop zij telkens antwoordde dat er niets gebeurd was. Zelfs indien de vrouw van verzoekende partij zich op de eerste verdieping bevond, is het maar weinig geloofwaardig dat zij niets gehoord zou hebben van het geklop en geschreeuw voor de beschieting.

Ten slotte herhaalt de Raad de motivering van verwerende partij dat de uitleg van verzoekende partij dat zij tijdens dit incident niet thuis was en dat haar vrouw zich op de eerste verdieping bevond van het huis op het moment van de beschieting, geen afdoende verklaring is voor de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote daar verzoekende partij aangaf dat zij pas op de hoogte werd gebracht van de beschieting toen zij aankwam bij haar oom en haar vrouw ook aanwezig was bij haar oom op het moment dat men haar op de hoogte bracht van de beschieting. Uit de

verklaringen van haar echtgenote blijkt bovendien dat zij wel degelijk betrokken was bij het gesprek ("Toen hij daar aankwam, daarna hebben we het hem verteld" (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS Y. S. S. A. d.d. 21/03/2016, p. 7)). Derhalve kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij hierover gelijklopende verklaringen zouden afleggen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij haar relaas "zo goed mogelijk (heeft) trachten te onderbouwen door bijkomende informatie te geven, zoals de namen en foto's van de militieleden die hem bedreigd hebben", dat "(...) de redenering van verwerende partij, dat hier geen rekening mee zou moeten gehouden worden, omdat dit niets zou weergeven over de vervolgingsfeiten ((o)nbegrijpelijk is)", dat "het (...) uiteraard al te absurd/toevallig zou zijn dat verzoeker op internet gegevens zou terugvinden over de specifieke bedreigingen aan zijn adres" en dat "het slechts een kleine moeite voor verwerende partij (was) om de facebookprofielen van deze belagers te onderzoeken", bemerkt de Raad dat nergens in de bestreden beslissing van verzoekende partij verwacht wordt dat zij op internet gegevens zou terugvinden over de specifieke bedreigingen aan haar adres. Door verwerende partij wordt terecht gemotiveerd dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten niet van aard zijn de verschillende vaststellingen die leiden tot de ongeloofwaardigheid van haar asielaas in een ander daglicht te stellen. De Raad wijst er dienaangaande op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. De foto's van militieleden en een aantal telefoonnummers van hen, die een vriend van haar van het openbaar profiel van de militieleden van facebook haalde, geven enkel aan wat de identiteit van de militieleden is, maar zeggen niets over de door verzoekende partij ondergane vervolgingsfeiten. Waar verzoekende partij meent dat het de taak was van verwerende partij om de facebookprofielen van deze militieleden te onderzoeken, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.6. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat uit de landeninformatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat soennitische burgers een groter risico lopen om het doelwit van de sjiitische milities te worden en dat bovendien uit het nieuwsbericht d.d. 3 januari 2016 (bijlage 3 van het verzoekschrift) blijkt dat het sektarisch geweld in Irak enkel maar toeneemt en dat de situatie voor haar, gelet op het feit dat zij als soenniet woont in een sjiitische wijk, alleen maar zou verergeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, meer bepaald de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, weliswaar blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, doch kan uit deze informatie, noch uit het door verzoekende partij aangebrachte nieuwsbericht d.d. 3 januari 2016, niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Daarenboven blijkt uit onderhavig arrest dat verzoekende partij geen geloofwaardige problemen ten berde bracht. Derhalve zijn er in hoofde van verzoekende partij geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet is zou worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad, temeer daar zij zelf verklaarde dat er buiten haar problemen met AAH – waaraan geen geloof kan worden gehecht – geen redenen waren waarom zij Irak verlaten heeft (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 21/03/2016, p. 16).

2.2.7. Inzake de "(f)oto's asielaas" die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2), stelt de Raad vast dat verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift verklaart wat deze foto's precies afbeelden en/of wat zij met deze foto's wil aantonen. Bovendien wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 14, landeninformatie, deel 3) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

In haar verzoekschrift tracht verzoekende partij te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Verzoekende partij oppert dat de informatie waarop verwerende partij haar motivering baseert gedateerd is en bovendien onvolledig is, daar het zelf vermeldt geen exhaustief overzicht te geven van de veiligheidsincidenten. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende recente nieuwsberichten over de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (bijlage 3) waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers maandelijks oploopt in de honderdtallen. Daarnaast bemerkt verzoekende partij nog dat het rapport "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 waarnaar verwerende partij in haar bestreden beslissing verwijst niet aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Wat de opmerking van verzoekende partij betreft dat het rapport "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 waarnaar verwerende partij in haar bestreden beslissing verwijst niet aan het administratief dossier werd toegevoegd, wijst de Raad erop dat in de bronvermelding van de aan het administratief dossier toegevoegde "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 een link vermeld staat naar de website waar de positie van het UNHCR dienaangaande beschikbaar is (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 3, p. 44). Verzoekende partij kan deze informatie dan ook daar raadplegen.

De Raad stelt verder vast dat, daar waar verzoekende partij stelt dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert gedateerd is aangezien deze dateert van 6 oktober 2015, door verwerende partij per aanvullende nota de recentere "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 werd neergelegd. Uit voormelde COI Focus van 23 juni 2016 blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat (IS). Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger) als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische

burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Het offensief dat IS sedert 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Wel heeft IS sinds begin 2016 twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Tevens dient te worden vastgesteld dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Echter blijkt uit dezelfde informatie ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Daarnaast blijkt uit voormelde informatie nog dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk blijken te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont. Het geweld in Bagdad is verspreid over het hele grondgebied van de provincie en er kunnen geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad worden afgeleid. Er zijn geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld (met uitzondering van de internationale zone).

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de inwoners door de aanslagen en mensenrechtenschendingen in Bagdad zelf wel gehinderd, maar ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren, al zijn er problemen door jarenlang mismanagement, de corruptie, de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en de talrijke controleposten. Bagdad is, zoals hierboven reeds vermeld, geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen wordt verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés enzovoorts blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al maakt de stijgende levensduurte voor veel inwoners van de hoofdstad het moeilijk om rond te komen. Voorts werd in februari 2015 het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod tussen middernacht en vijf uur in de ochtend in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad ook gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze onder druk door een aantal factoren. Uit voormelde informatie blijkt dat er zich weliswaar bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Voorts blijkt dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten en de Bagdadi's zelf niet massaal zijn gevlucht, kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3) brengt verzoekende partij een aantal internetartikels aan omtrent verschillende aanslagen in Irak en Bagdad in de periode januari-maart 2016 – zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 maart 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 maart 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT